

Indenrigsminister, fremgaaer, at han, hvad der da ogsaa var at vente efter den Stilling, han har indtaget til Sagen i det andet Thing — ikke blot ikke vilde modsætte sig nærværende Lovs Stadfæstelse paa allerhøieste Sted, men ogsaa for sit Vedkommende, naar den blev vedtagen her, saaledes som den foreligger, vilde anbefale den, om ogsaa — tilføiede han — han maaffee ikke vilde gjøre denne Anbefaling med særlig stor Styrke, dersom den maatte møde Modstand hos hans Colleger. Sagens Stilling er altsaa for Diebliffet den, at vi kunne nære det Haab i denne meget vigtige Gjenstand at gjøre idetmindste et lille Fremskridt, naar vi gaae ind paa Loven. Naar vi mindes, at den ene Halvdeel af Loven, den, der angaaer Amtsraadenes Sammensætning, allerede engang har passeret begge Rigsdagens Thing i sine væsentlige Dele, og, naar vi lægge Mærke til, at den anden Deel, Sogneforstanderskabernes Sammensætning vedkommende, i det Hele kun indeholder saadanne Afvigelser, at den høitærede Indenrigsminister dertil har kunnet give den personlige Samstemning, han selv har udtalt, saa troer jeg, at det maa ligge nær for Enhver af os, der ønsker, at enhver Frugt af vor nærværende Forsatning, der kan bringes frem, maa komme Folket tilgode, at vi omhyggeligt bør sørge for, at ikke en mulig Forstikelse med Hensyn til Tiden skulde træde hindrende i Veien derfor. Nu er det vel saa, at den ærede Indenrigsminister har gjort opmærksom paa et Punct, der formeentlig kunde være at tage under nøiere Overveielse og der formeentlig kunde være at rette og forbedre i Loven; men, ligesom dette Punct i sig selv er et meget lidet væsentligt, forsaavidt det i det Høieste kun er meget enkelte Steder, hvor det har sin Anvendelse, saaledes maa jeg tillade mig den Øtring, at jeg ingenlunde kan dele den Forsmodning, som den ærede Minister har udtalt, at dette Punct skulde være overseet af Folkethingets Udvalg eller i Folkethinget, men jeg er meget mere overbevist om, at man med velberaad Hu, efterat have etableret den Grændse, der er fastsat mellem de middelbare og de umiddelbare Valg, har troet ikke at burde gaae ind paa en saadan, enkelt, i et

hvert Fald mindre fornøden og lidet vigtig Bestemmelse. Men, hvorledes dette nu end maatte forholde sig, — jeg skylder den ærede Minister at indrømme, at, uagtet jeg meget nøie har gennemgaaet Alt, hvad der er passeret i denne Sag, findes der dog Intet i Forhandlingerne, der ligefrem godtgjør, at dette Punct virkelig har været under Overveielse, — vil det dog praktiff end ikke have stor Betydning for den, der maatte interessere sig for, at disse mindre Hartfornbesiddere ikke kom i en mindre gunstig Stilling end den, de nu ere i; thi, hvorvel det kan være tvivlsomt fra et reent juridiff Standpunct, hvorvidt denne Fortolkning er den absolut rette, saa maa det dog tilstaaes, at denne Fortolkning kan lægges ind i den sidste Paragraph af det os foreliggende Udkast, i hvis Følge de Paagældende beholde deres nuværende Stilling, og, da Ingen vil anke derover, og det er aabenbart efter den Udtalelse, vi have hørt, at Regjeringens ikke vil det, og endnu mindre Andre, saa vil dette Forhold aabenbart udjævne sig af sig selv, hvis man maatte finde det billigt eller nødvendigt paa de vedkommende Steder selv. Men dertil kommer, at jeg virkelig troer der kan anføres ikke saa Lidet for, at under den forandrede Bygning, som det nuværende Lovudkast opfører, bør den særegne Ret, der tidligere under visse Forhold var givet Besiddere af Hartforn under 1 Ed. Hartforn, ikke længer finde Sted, og jeg for min Deel finder det virkelig yderst tvivlsomt, om man, naar man vil give en Lov som den nuværende, da skulde ville gaae ind derpaa. Men det forholde sig, som det vil, jeg kan blot ikke overbevise mig om, at denne i sig selv ubetydelige Omstændighed skulde motivere et Ophold af Sagens Behandling, der dog altid maa indrømmes at kunne være af noget betænkelige Følger, og jeg kan derfor t. Ex. paa ingen Maade finde det tilraadeligt, at man af den Grund nedfætter et Udvalg, som ellers synes ikke at være fornødent i denne Sag. Under disse Omstændigheder skal jeg derfor for mit Vedkommende udtale det Haab, at nærværende Lovudkast vil gaae raft gennem dette Thing, og derefter ved den ærede Ministers gode Bistand vinde allerhøieste Stadfæstelse.